

บทที่ ๑

เวลามีคนถามว่าฉันเป็นคนแบบไหน ฉันมักตอบเสมอว่าเป็น
ผู้หญิงธรรมดาที่ไม่ธรรมดา

ในความธรรมดาฉันเหมือนบุคคลทั่วไป ที่มีบ้านไว้อาศัย มี
หนี้ไว้ผ่อนจ่ายทั้งรถยนต์ ตู้เย็น และกระทะไฟฟ้า ซึ่งจนบัดนี้ฉัน
ยังไม่เข้าใจว่าทำไมแม่ต้องการกระทะไฟฟ้าทั้งที่บ้านเราก็มีเตาแก๊ส
อยู่แล้ว

นั่นคงเป็นเพราะรายการหนี้ผ่อนรายเดือนของเรายังยาวไม่พอ
เป็นได้

แต่ถึงจะมีหนี้ยู้บ้าง 'เรา' อันหมายถึงฉันและแม่ก็มีความสุข
กันดี สามารถยิ้มได้กับทุกวัน และโมโหได้กับเรื่องน่ารำคาญอย่าง
รถติดในตอนเย็น ชีวิตที่ไม่ต่างไปจากใครเขา

หากในความไม่ธรรมดาที่ฉันอาจจะหลงคิดไปคนเดียวนั่นคือ
ปานแดงรูปโดโนเสาร์บนหัวไหล่ซ้ายที่แสนน่าภูมิใจของฉัน เพื่อนๆ มัก
บอกว่ามันก็แค่ปานแดงรอยใหญ่ที่น่าเกลียดที่ถ้าพวกเธอมีคงไม่ยอม
ใส่เสื้อแขนกุดอีกเลยตลอดชีวิต หรือไม่ก็ต้องรีบไปประตุน้ำโพลีคลินิก

เป็นแน่ แต่กับฉัน ฉันว่าปานแดงของฉันก็ดูเก๋ดี เป็นความแปลกที่ไม่เหมือนใคร เพื่อนๆ ผู้ขาดจินตนาการทั้งหลายไม่พึงใจที่จะมีสิ่งนี้บนร่างกาย หากฉันกลับมองว่ามันก็น่ารักดี เป็นรูปไดโนเสาร์พันธุ์ไทแรนโนซอรัสซะด้วย

สมัยเป็นเด็ก ความเป็นคนช่างจินตนาการที่แม่เรียกว่าฝันหวานจนเพื่อเจอนั้นมักทำให้ฉันคิดเสมอว่า ที่ฉันแข็งแรงกว่าเด็กคนอื่นๆ สามารถผลักไอ้ถังจอมเกรลัมได้ด้วยมือข้างเดียวจนมันต้องวิ่งไปฟ้องครู หรือว่าช่วยลูกแมวที่ตกคูล้ำหลังโรงเรียนจนเป็นที่ไกลาหลก้นใหญ่ นั่นเป็นเพราะฉันมีสัญลักษณ์ของความแข็งแรงอยู่บนไหล่ซ้ายนั่นเอง

ความต่างอีกอย่างที่เพื่อนมักพูดถึงเสมอคือหน้าตาที่ไม่เหมือนใคร จะจิ้งก็ไม่ใช่ จะแซกก็ไม่ใช่ จะว่าฝรั่งก็ไม่ถูก เพราะตาของฉันมีสีน้ำตาลไหม้และเปลี่ยนไปตามอากาศ เวลาที่ฝนจะตก ฟ้ามืดดวงตาของฉันจะมีสีเทาอมฟ้า ส่วนยามอากาศร้อนๆ ดวงตาของฉันจะเปลี่ยนเป็นสีของใบไม้ ในวันธรรมดาทั่วไปดวงตาของฉันจะมีสีน้ำตาลไหม้ ส่วนสีผิวเพื่อนมักจะไม่ค่อยถูกว่าฉันนั้นขาวหรือดำคล้ายๆ สีของกาแพที่ใส่ลมเยอะเกินไปละมั้ง

พอโตขึ้นมาหน่อย เริ่มอ่านนิยายกับเขาบ้าง แอบดูละครทีวีหลังข่าวเวลาแม่รีดผ้า ก็ทำให้ฉันเรียนรู้ว่าบางทีนะ บางทีเจ้าปานแดงรูปไดโนเสาร์ของฉันอาจจะเป็นอะไรมากกว่าที่ฉันคิดไว้ก็ได้

"แม่ว่าเจ้าคุณปู่จะตามหาเราเจอมั้ยคะ" ฉันถามแม่ขึ้นวันหนึ่งขณะที่เราปูเสื่อหนึ่งเล่นกันอยู่หน้าบ้าน

"เจ้าคุณปู่ที่ไหนลูก" แม่วางหนังสือในมือ มองฉันที่นอนเอกเขนกบนเสื่อ

"อ้าว ก็เด็กที่มีปานแดงทุกคนจะต้องมีเจ้าคุณปู่ หรือไม่มีก็ใครสักคนที่เป็นหม่อมราชวงศ์มาตามหาเพื่อพาไปปรับมรดกพันล้านไงคะ"

"อ่านนิยายให้หน่อยๆ ลงหน่อยก็ดีนะลูก เพื่อเจอใหญ่แล้วนะเรา"
แม่เอ็ดอย่างไม่จริงจังนัก

"แม่แน่ใจนะคะว่าคุณพ่อไม่ได้เป็นหม่อมราชวงศ์"

คำถามแม่ไม่ได้จริงจังนัก แต่ก็ทำให้สีหน้าของแม่เปลี่ยนไป
ทุกครั้งที่ฉันเอ่ยถึงพ่อ แม่ไม่เคยโกรธหรือดูว่าไม่ให้พูดถึง เพียงแค่
แม่จะยิ้มเศร้าๆ ยิ้มของคน que คิดถึงใครสักคนที่อยู่ห่างไกลกันเหลือเกิน
แม่ไม่ค่อยได้เล่าเรื่องพ่อให้ฟัง แต่หากฉันถาม แม่ก็ยินดีบอกบ้าง...
หากไม่หมดเสียทีเดียว แม่อยากรู้จักว่าพ่อเป็นใคร แต่ฉันไม่กล้าเข้าชี้
ไม้ชี้กล่าวว่แม่จะรำคาญ แต่เพราะฉันไม่อยากจะเห็นรอยยิ้มเศร้าๆ
แบบนั้นบ่อยนัก

แม่คงคิดถึงพ่อ เหมือนกับที่ฉันคิดถึงท่านนั้นแหละ...แม้ว่าจะไม่
เคยเห็นแม่แต่รูปของท่านเลยก็ตามที

"แน่ใจจะ วันนี้อยากกินอะไร แม่เพิ่งได้ดอกแควมาจากตลาด
ทำแกงส้มดอกแคกินกันมั้ย"

นั่นเป็นวิธีการเปลี่ยนเรื่องของแม่ เวลาไม่อยากพูดเรื่องอะไรแม่
มักวกเข้าเรื่องอาหารการกินเสมอ พอเห็นอย่างนั้นฉันเลยเลิกฝัน
กลางวันแล้วหันมาผัดอาหารมื้อค่ำแทน

"แกงส้มดอกแค ไข่เจียวชะอมกับน้ำพริกกุ้งเสียบได้มั้ยคะแม่"

"มันเข้ากันมั๊ยนั้นนะ"

"เข้าไม่เข้าเตี๋ยทุกอย่างก็ไปรวมในท้องเองแหละคะ นะ หนูอยาก
กินทุกอย่างเลย"

"ก็ได้ แต่ต้องช่วยแม่แกะเปลือกกุ้งนะ"

"ส.บ.ม. สบายมาก ลงมือกันเลยมั๊ยคะ"

แม่พยักหน้าเป็นอันตกลง จากนั้นเราจึงช่วยกันเก็บหนังสือและ
เสื้อเข้าบ้าน เสียงเจ้าปอร์เซ่หมาไฮโซข้างบ้านเห่าดังผิดปกติ ฉันเลย
เดินไปที่ประตูบ้าน เห็นรถยนต์ยี่ห้อดังสีกรมท่าติดฟิล์มดำสนิทจอด

ติดกำแพงเยื้องหน้าบ้านของเราไปทางบ้านเจ้าของปอร์เซ

"หรือว่าคุณมุกแกจะซื้อรถใหม่แล้วหามาเงินจำไม่ได้" ฉันบ่นกับตัวเองซ้ำๆ ก่อนเดินเข้าตัวบ้าน ตะโกนถามแม่ว่า "แม่คะ คุณมุกแกซื้อรถใหม่หรือคะ"

"เปล่านี่จ๊ะ"

"อ้าว แล้วรถใครมาจอดหน้าบ้านเขาคะ เจ้าปอร์เซเท่าเสียงขรมเซียว"

"คงเพื่อนหรือใครมาเยี่ยมคุณมุกมั้ง ชิววาอย่างปอร์เซมันปากเปราะจะตาย แม่เห็นมันก็เท่าทุกอย่างที่เดินผ่านนั่นแหละ"

ที่แม่พูดมาก็จริง ขนาดฉันโยนขนมให้มันกินทุกวันมันยังเท่าใส่เลย สงสัยจะนึกว่าตัวเองเป็นตัลเมเซียนเลยข่มใหญ่ จากนั้นความสนใจทั้งหมดของฉันก็ลงไปหามือแกงส้มจนหมด เราทั้งคู่มีเรื่องรถคันนั้นไปเสียดสนิท จนสองวันให้หลัง หลังจากที่แม่กับฉันกลับมาจากไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้าน

ฉันถือถุงพลาสติกอัดแน่นไปด้วยขนมและของสดสำหรับอาทิตย์นี้เต็มสองมือขณะรอให้แม่หากุญแจเปิดประตูบ้านที่แม่ควานหาเท่าไรรก็ไม่เจอสักที จนฉันอดบ่นไม่ได้

"ก็หนูบอกแล้วว่าให้หาตั้งแต่อยู่บนแท็กซี่"

"ก็ถ้าลูกยอมให้แม่เอารถออก เราก็ไม่ต้องมานั่งหากุญแจกันแบบนี้หรือ"

"น้ำมันแพงจะตาย นั่งแท็กซี่ดีแล้วคะ อีกอย่างถึงหนูให้แม่เอารถออก ก็ต้องหากุญแจมาเปิดประตูบ้านอยู่ดีนั่นแหละ"

"เจอแล้ว"

ตอนที่ยื่นรอมแม่ไขประตู ฉันเลยเหลือบไปมองหน้าบ้านคุณมุก คิ้วพลันขมวดเข้าหากัน รถสีกรมท่าคันเดิมจอดติดเครื่องอยู่เยื้องๆ หน้าบ้านของคุณมุกกับหลังถัดไป คงเพราะอากาศร้อน ฉันเลยหงุดหงิด

กว่าปกติจนต้องบอกแม่ว่า

"แม่คะ เดี่ยวหนูมานะ"

"เฮ้อ! จะไปไหนล่ะนั่น"

"ไปเตือนรถคันนั้นคะ จอดรถติดเครื่องแบบนี้ ไม่สนใจภาวะ
โลกร้อนเอาซะเลย"

"อย่าไปยุ่งกับเขาเลยลูก เขาอาจจะจอดแค่ครู่เดียว"

"ไม่ได้หรอกคะ" วิทยุยานหนักอนุรักษ์ฯ เข้าสิง "โลกต้องการการ
ดูแลนะคะ"

ที่ฉันหวังโลกไม่ใช่เพราะเพิ่งอ่านหนังสือของคุณอัลกอร์เขาจบ
หรอกนะ แต่เพราะว่าสงสารเจ้าปอร์เซ่ที่เท่าไม่เล็กต่างหาก แค่ว่า
ก็เหนื่อยแล้ว ยังต้องมาสูดควันรถอีก น่าสงสาร

ฉันฝากถุงทั้งหมดกับแม่แล้วเดินดุ่มไปที่รถคันนั้น ก็มหน้าแล้ว
เคาะกระจกสองครั้งเบาๆ หวังว่าคนภายในรถจะเลื่อนกระจกลง แต่
ก็เปล่า... ฏิกิริยานิ่งสนิท

หน้อย... ทำอย่างนี้ไม่ถูกต้องนะ

"นี่คุณ ซอยนี่เขาไม่ได้ห้ามจอดก็จริง แต่อย่างน้อยก็น่าจะดับ
เครื่องหน้อยนะ"

เสียงที่ตอบกลับมามีเพียงเสียงของเครื่องยนต์ที่ทำงานและกลิ่น
ควันรถอันน่าอึดอัด

ด้วยความร้อนและความโมโหส่วนตัว ฉันจึงเคาะกระจกอีก
หลายครั้งอย่างไม่กลัวว่าคนภายในจะลุกขึ้นมาต่อตาแตก เฮ้อ! ก็ถ้า
ทุกคนกลัวจะทำสิ่งที่ถูกแบบนี้โลกเราจะเจริญได้อย่างไรกัน

"นี่คุณ ความเกรงใจนะ รู้จักมั๊ย ความเกรงใจเป็นสมบัติของผู้ดี
นะ"

ถึงแม้เจ้าของรถจะไม่ได้เลื่อนกระจกลงมาคุยกัน แต่ก็ยอมดับ
เครื่องให้ในที่สุด

"เออ ทำดีก็ทำได้นี่" ฉันบ่นอุบอิบ พร้อมแก้มองตะโกนประชด
ไปว่า "ขอบใจ"

หลังจากวันนั้นฉันก็ไม่เห็นรถสีกรมท่าคันนั้นอีก พลอยทำให้ลืม
ไปว่าเคยมีรถมาจอดอยู่แถวนั้น จนกระทั่งวันหนึ่งที่หน้าโรงเรียน ขณะที่
ฉันและเพื่อนๆ ให้อาสาคุณครูเวรตรงหน้าทางเข้าโรงเรียนและเตรียมตัว
กลับบ้าน สายตาหาเรื่องของฉันเหล่าเวปไปเห็นรถเจ้ากรรมคันนั้นแล้ว
จำได้ขึ้นมา

"นั่นมันรถคนไม่ดูแลโลกนี่"

"อะไรนะดา"

ปรียาหรือแบ่งเพื่อนคนสนิทของฉันทักขึ้น ฉันจึงชี้ให้เธอดูรถ
คันหรูสีกรมท่าที่จอดเยื้องไปทางหัวมุมถนน

"เห็นรถคันนั้นมั๊ย ฉันเคยเห็นมาจอดแถวซอยฉันอยู่พักนึง"

"จำผิดหรือเปล่า รถมันก็น่าตาเหมือนๆ กันนั่นแหละ"

"ฉันจำคันนี้ได้เพราะว่ามันมีตราแปลกๆ ติดอยู่ที่ท้ายรถ"

ตราที่ว่าป็นสัญลักษณ์รูปนกอินทรีกางปีกสวมมงกุฎแล้วมีใบไม้
เป็นรูปโค้งล้อมรอบ

"ดูสิ เตือนไปคราวก่อนก็ยังไม่ทำอีก"

"อะไรของเธอ นะดา เดี่ยวสิ นั่นจะไปไหน"

ไม่ทันฟังเสียงอะไรทั้งสิ้น ฉันก้าวฉับๆ ข้ามถนนไปที่หัวมุมตึก
อีกด้าน เคาะกระจกติดฟิล์มสีเข้มพร้อมตะโกนเสียงดัง

"นี่คุณ เอาอีกแล้วนะ เตือนไม่จำหรือไง จอดรถต้องดับเครื่อง
แล้วนี่มันเขตโรงเรียนนะคุณ"

"เฮ้ย ดา ใจเย็นๆ ก่อน" ปรียาเข้ามาดึงแขนฉันให้ถอยออกมา
"เดี๋ยวก็ได้มีเรื่องกันหรอก"

"กลัวที่ไหนล่ะ" ฉันตอบอย่างมั่นใจ เรื่องอะไรที่ฉันคิดว่าถูก ไม่
เคยกลัวที่จะลุยอยู่แล้ว อย่างมากก็ขอยเท้าโกยให้เร็วที่สุด

ขณะที่ปรียาพยายามห้ามฉันให้เงยบเสียงลง บุคคลที่นั่งหลัง
พวงมาลัยก็ทำการดับเครื่องยนต์

"แล้วอย่าให้เจออีกนะ" ไม่พูดเปล่า สายตานั้นยังเหลือบไปมอง
ทะเบียนรถพร้อมจดจำไว้ชื่นใจ

ปรียารีบดึงแขนฉันให้เดินหนีไปอีกทาง พอดีกับรถเมอร์เข้ามา
จอด เราทั้งคู่จึงขึ้นไปนั่งทางด้านหน้าของตัวรถ

"ยัยลิปดา ฉันล่ะเชื่อเธอจริงๆ ใจกล้าบ้าบิ่นไม่เข้าเรื่อง"

"ไอ้ย ยอมไม่ได้หรอกคนสมัยนี้ สมอหนาบัญญาเท่าเม็ดควยจี้
ต้องพูดยากหน่อยๆ ถึงจะจำ"

"ไม่กลัวเขาเป็นนักเลงบ้างหรือไง เกิดลงมายังโป้งเดียว แม่เธอ
จะอยู่กับใคร"

"ไม่กลัว เพราะฉันเล็งแล้วไม่ใช่พวกนักเลงแน่ๆ"

"เฮ้อ ยัยดานะยัยดา"

แบ่งได้แต่สายหน้า ขณะที่ฉันหัวเราะคิก

"โอ้เอ๊ย ถึงจะใช่เราก็โกยสิ จะอยู่ให้เขาตีเราทำไม"

"เชื่อเธอเลยจริงๆ หัดกลัวอะไรซะบ้างนะดา อย่างน้อยเราจะได้
ระวัง"

"ขอบใจจะแบ่ง น่ารักที่สุดเลยเพื่อนฉัน ช่างห่วงใยเราซะจริงๆ"

ฉันแก้มิ่งทำตาหวานใส่ปรียา เพราะรู้ว่าเธอมักจะชนลูกทุกครั้ง
ที่ฉันทำเช่นนั้น

"อ๊ี้ แหะ ไม่เอานะดา เห็นแล้วแขง เราไม่ชอบสปีชีส์เดียวกัน"

"โอ้ๆ ไม่ลองไม่รู้นะตัวเอง"

สุดท้ายพวกเราที่หัวเราะออกมาเสียงดัง แก้มิ่งทำไม่เห็นสายตา
หลายคู่ที่มองกลับมา

ฉันถึงบ้านด้วยความปลอดภัย แต่ไม่วายที่จะต้องเหลียวซ้ายแล

ขวา เดินไปดูที่หัวโค้งวารถสีกรมท่าคันนั้นจอดอยู่หรือไม่ ไม่อยากคิดหรือกลัวว่าถูกสะกดรอยตาม แต่พอฟังเรื่องจากปรียามากๆ เข้าเลยพลอยให้เชื่อไปด้วย

"ไม่แปลกหรือที่เธอเห็นรถคันนั้นติดๆ กันหลายวันในสถานที่ที่เธอไปเสมอ"

เพื่อนรักของฉันตั้งข้อสังเกตที่ฉันไม่ได้สนใจแต่แรก คงเป็นเพราะคิดว่าเจ้าของรถคันนี้น่าจะมาทำธุระที่บ้านคุณมุกมากกว่า

"บางที่อาจจะเป็นพวกโจรเรียกค่าไถ่ก็ได้ล่ะ" ปรียายังคงตั้งสมมติฐานเชิงลบ

"จะบ้าหรือแบ่ง โจรที่ไหนใช้รถแพงแบบนี้"

"อ้าว เรียกค่าไถ่มาหลายราย คงพอมีรายได้บ้างหรอก"

"เลอะเทอะใหญ่แล้ว ความจริงอาจจะไม่มีอะไรเกี่ยวกับฉันเลยก็ได้"

ฉันปลอบใจตัวเอง

"อีกอย่างบ้านฉันไม่ได้รั่วรอยอะไร จับตัวไปมีแต่เสียเวลาเปล่า"

"อาจจะเป็นเหตุผลอย่างอื่น"

"เช่น..."

ปรียาผู้อ่านหนังสือลึกลับและชอบดูหนังฆาตกรรม อีกทั้งเป็นแฟนตัวยงของซีรีส์ซีเอสไอทุกตอนรีบบอกความคิดในใจด้วยท่าทางตื่นเต็น

"เขาอาจจะลักพาตัวเธอไปทดลองเพื่อหาสูตรยาตัวใหม่มาช่วยโลก" ฉันอดไม่ได้เลยเชกอะโหลกอีกฝ่ายสักที เจ้าตัวได้แต่คลำหัวบ่อยๆ

"เจ็บนะดา"

"คิดอะไรเลอะเทอะใหญ่แล้ว"

"เออ ที่ฉันล่ะว่าเลอะเทอะ ที่ตัวเองคิดว่าปานแดงไดโนเสาร์จะช่วยพาไปหามรดกเจ้าคุณปู่ล่ะไม่เลอะเทอะ"

"อันนั้นมันเรื่องฝืนกลางวันที่ไม่มีวันเป็นจริง แต่นี่เรื่องจริงจังนะ"

"อ้าว จริงจังตอนไหน ฉันยังนึกว่าเธอไม่คิดมาก"

"คิดมากตั้งแต่เธอเริ่มกุสมการขึ้นมานี่แหละ"

พอปรียาเห็นว่าฉันเริ่มหน้าเสียว คิ้วขมวดเป็นโบ เลยปลอบใจว่า

"มันก็แค่เรื่องเอละเทอะที่พวกเราคิดกัน ไม่มีอะไรหรอกนะดา
ไอ้เรื่องพรรคนี้มันไม่มีทางเกิดกับพวกเราได้หรอก"

ฉันมองสีหน้าให้กำลังใจของเพื่อนรักแล้วได้แต่ยิ้มตาม

"จริงของเธอ พวกเราน่ะธรรมดาจะตายไป ธรรมดาเสียจนไม่
น่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับเราได้เนอะ"

ฉันเกือบจะลืมเรื่องนี้ไปได้แล้วเชียวนะ แต่อีกอาทิตย์ต่อมารถคัน
นั้นก็กลับมาจอดที่หน้าประตูโรงเรียน คราวนี้มีชายร่างสูงสวมสูทสีเทา
เข้มกับแว่นกันแดดสีดำทั้งที่เป็นวันฟ้าครึ้มฝนใกล้จะร่วงหล่นจากฟ้า
ท่าทางน่ากลัว ยืนตัวแข็งเป็นหุ่นอยู่ข้างรถ

ปรียากับฉันถึงกับชะงักมองหน้ากัน

"ตายล่ะ หนีหေးแป้ง" ฉันคว้าแขนเพื่อนหมีบ ลากไปหลบหลัง
ต้นไม้ใกล้ประตูโรงเรียน ชะเง้อมองผู้ชายตัวใหญ่ท่าทางหงุดหงิด
คนนั้นแล้วหุดตัวหลบทันควัน

"ชวนหนีแต่ทำไมลากกลับเข้ามาในโรงเรียนเล่า"

"เออน่า ปลอดภัยไว้ก่อน ไป ออกประตูหลังกัน"

"ได้ที่ไหนเล่า" ปรียาแย้ง "ครูเขาปิดประตูนั้นไม่ให้ออกมาเป็น
เดือนแล้วนะ ลืมไปแล้วหรือไงว่าเพราะพวกหัวโจกชอบไปจับกลุ่มไถ
เงินเด็กนะ"

"จริงด้วย"

ได้แต่คิดแต่คิดไม่ออก เพื่อนรักแสนดีแทนที่จะช่วยกันก็กลับ
ประศดว่า

"ไหนว่าไม่กลัวยังไงยัยลูกสาวกำนัน"

"ใครว่าฉันกลัว...ก็แค่คนตัวใหญ่"

"นั่นสิ ก็แค่นั้น แล้วเราจะมาหลบทำไมเนี่ย"

"ตั้งหลักก่อนไงเล่า อันที่จริงเขาอาจจะมารอคคนอื่นก็ได้ อาจจะมี
ลูกคุณหนูเรียนอยู่ที่นี่ จริงมั๊ยแป้ง"

"มั้ง" แป้งไม่ให้กำลังใจฉันสักนิด

"เอาไงดีล่ะที่นี่"

เราสองคนยืนรอเกือบชั่วโมง แต่ไม่มีทีท่าว่าชายคนนั้นจะเป็น
หน้าไปทางอื่นนอกจากประตูโรงเรียน สุดท้ายคนที่ทนไม่ได้ก่อนคือ
ตัวฉันเอง

"โอ๊ย เมื่อไหร่จะไปล่ะเนี่ย ปวดจีจะแยแล้วด้วย"

"กลับไปเข้าในโรงเรียนก่อนดีมั๊ย"

"ไม่ล่ะ จะกลับบ้าน ถ้าตานั่นจะเอาเรื่องเราก็ก้อเลย ไม่หลบแล้ว
อย่างมากก็วิ่งล่ะ แป้ง..."

ฉันหันไปจ้องหน้าเพื่อนจริงจัง ทำเอาอีกฝ่ายตกใจ

"ถ้าเราหนีไม่พ้น ผากแม่ด้วยนะ"

"ยัยดา จะบ้าเหอ เวอร์ไปแล้ว"

แต่ฉันยังไม่เลิกเพื่อเจ๊อ

"นะแป้ง ผากแม่ด้วย แยกย้ายกันหนีเถอะ ไปล่ะ"

พุดจบ มือคว้ากระเป๋าแล้วเปิดแน่นไม่รอฟังเสียงใคร ขายาวๆ
ของฉันพาวิ่งมาไกลจนถึงหัวมุมถนน เมื่อมองกลับไปที่ไม่เห็นใครแม้
แต่แป้ง แสดงว่าอะไรที่ฉันกังวลเป็นเรื่องเพื่อเจ๊อจริงๆ

หรือว่า...

"ตายล่ะ หรือเขาเปลี่ยนเป้าหมาย จับยัยแป้งไปเป็นตัวประกัน
ล่ะเนี่ย แย่แล้ว"

พอคิดได้เลยรีบโทรหาแป้ง อีกฝ่ายรับโทรศัพท์เสียงร่าเริง

"ฮัลโหลยัยเวอร์"